

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Euromontec CZ s.r.o.**, se sídlem Bělehradská 858/23, Praha 2, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad práce České republiky, generální ředitelství**, Dobrovského 1278/25, Praha 5, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

I. Žalovaný Úřad práce České republiky je povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 9. 2. 2015 o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 342,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti ze strany žalovaného Úřadu práce České republiky při rozhodování o žádosti žalobkyně ze dne 9. 2. 2015 o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání. V žalobě uvedla, že je účastnicí řízení o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, vedeném pod č. j. MPSV-UP/4156/15/ÚPČR/11. V současné době je řízení o její žádosti formálně přerušeno, a to z důvodu předběžné otázky, tedy trestního řízení, které probíhá u Okresního soudu v Berouně a v Rakovníku. Žalobkyně je ovšem přesvědčena, že

objektivně neexistují důvody pro přerušování tohoto řízení. V reakci na podaný návrh na provedení opatření proti nečinnosti vydalo Ministerstvo práce a sociálních věcí dne 9. 3. 2016 usnesení, kterým nebylo návrhu žalobkyně vyhověno, a to právě kvůli skutečnosti, že řízení je přerušeno a lhůty pro vydání rozhodnutí neběží. Vzhledem k tomu, že žalovaný správní orgán do dnešního dne v předmětném řízení nerozhodl, žádala žalobkyně soud, aby žalovanému rozsudkem uložil povinnost ve věci rozhodnout v soudem stanovené lhůtě a uložil mu povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil s tím, že žalobce podal dne 9. 2. 2015 podle ust. § 8 písm. g) a ustanovení § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zaměstnanosti), žádost o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání na území České republiky podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, čímž došlo v dané věci k zahájení správního řízení. Jednou ze zákonných podmínek pro udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání právnické osobě je podle ustanovení § 60a zákona o zaměstnanosti vydání souhlasného závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Takové stanovisko vydalo Ministerstvo vnitra dne 10. 3. 2015 pod č.j.: OAM-140-7/PZZ-S-2015, přičemž podmínilo svůj souhlas splněním konkrétní podmínky. Následně bylo však v souvislosti s provedeným šetřením Ministerstva vnitra vydáno dne 23. 3. 2015 nové, nesouhlasné závazné stanovisko. Na základě této skutečnosti žalovaný rozhodnutím č.j.: MPSV-UP/4156/15/ÚPČR/9 ze dne 20. 5. 2015 rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 v souběhu s ustanovením § 60a zákona o zaměstnanosti a ustanovením § 149 odst. 3 správního řádu o neudělení povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobci z důvodu nesplnění zákonné podmínky souhlasného závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce odvolání. Rozhodnutí odvolacího orgánu předcházela žádost ministryně práce a sociálních věcí o potvrzení nebo změnu nesouhlasného závazného stanoviska ministrem vnitra. Dopisem č.j.: OAM-536-14/PZZ-S-2015 ministr vnitra sdělil, že mění nesouhlasné závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 23. 3. 2015, a to tak, že vydává souhlasné závazné stanovisko za předpokladu splnění stanovené podmínky. Ministerstvo práce a sociálních věcí jako odvolací orgán následně rozhodlo dne 10. 9. 2015 o podaném odvolání žalobce rozhodnutím č.j.: 2015/30892-422/3 tak, že napadené rozhodnutí žalovaného zrušilo a věc vrátilo žalovanému, jako správnímu orgánu I. stupně, k novému projednání. Odvolací orgán vyslovil ve svém rozhodnutí názor, že splnění podmínky, stanovené Ministerstvem vnitra, si vyžádá delší časové období, přičemž se jedná o předběžnou otázku podle ustanovení § 57 a násl. správního řádu, tedy o otázku, kterou musí Úřad práce vyřešit již v probíhajícím správním řízení, aby mohl rozhodnout ve věci samé, a která není totožná s otázkou, o níž má být v řízení rozhodnuto. S ohledem na to přerušil žalovaný z moci úřední toto správní řízení na dobu nezbytně nutnou, nejdéle však do 30. 4. 2016, k doložení splnění podmínky vyslovené Ministerstvem vnitra v jeho podmíněném souhlasném závazném stanovisku. K prokázání splnění podmínky Ministerstva vnitra se žadateli poskytla přiměřená lhůta podle ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu. Z popsání skutkového stavu tak podle názoru žalovaného vyplývá, že v předmětném řízení žalovaný není nečinným. Ke dni podání žaloby bylo správní řízení vdané věci přerušeno zcela důvodně. Žalovaný byl v řízení vázán jednak rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, a jednak stanoviskem Ministerstva vnitra.

Při jednání dne 8. září 2016 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobkyně navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout v soudem stanovené lhůtě. Pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal postup žalovaného v mezích žalobních tvrzení a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal dne 9. 2. 2015 u žalovaného Úřadu práce České republiky žádost o povolení zprostředkování zaměstnání bezplatně i za úplatu podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalovaný dne 2. 3. 2015 přerušil správní řízení z moci úřední na dobu nezbytně nutnou ke skončení řízení, v němž má být vydáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra podle ust. § 60a zákona o zaměstnanosti. Ministerstvo vnitra vydalo dne 10. 3. 2015 pod č. j. OAM-140-7/PZZ-S-2015 souhlasné závazné stanovisko. Stanovisko bylo podmíněno tím, že bude pravomocně ukončeno trestní řízení vedené proti jednatelce žalobkyně paní H. V., přičemž nebude konstatováno, že se skutek stal a byl spáchán paní V.. Dne 23. 3. 2015 vydalo Ministerstvo vnitra pod č. j. OAM-255-2/PZZ-S-2015 další závazné stanovisko, tentokrát nesouhlasné. Žalovaný vydal dne 20. 5. 2015 rozhodnutí č. j. MPSV-UP/4156/15/ÚPČR/9, kterým neudělil žalobci povolení ke zprostředkování zaměstnání z důvodu nesplnění zákonné podmínky souhlasného závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Na základě odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2015/30892-422/3, s tím, že aktuální závazné stanovisko Ministerstva vnitra nepředstavuje překážku pro udělení povolení, avšak nelze opomenout „podmíněné“ závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Odvolací orgán neměl za to, že úřad za takového stavu věci měl přistoupit k vydání povolení: úřad udělit povolení nemohl, protože si samostatně nemohl učinit závěr o tom, zda byla podmínka vyslovená v závazném stanovisku splněna. Dne 28. 7. 2015 bylo pod č. j. OAM-536-14/PZZ-S-2015 vydal ministr vnitra další souhlasné závazné stanovisko, které opět stanovilo podmínku, a to že trestní řízení vedená proti jednatelce žalobkyně paní H. V. jednak u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. 2T 166/2014 a jednak u OHK ÚO SKPV Rakovník pod ČVS: 00064783/14, budou pravomocně ukončena, s tím, že nebude konstatováno, že skutky byly spáchány paní V.. Dne 2. 10. 2015 vydal žalobce pod č. j. usnesení č. j. MPSV-UP/4156/15/ÚPČR/11, kterým řízení o žádosti přerušil na dobu nezbytně nutnou, nejdéle však do 30. 4. 2016, k prokázání podmínky stanovené v posledním závazném stanovisku Ministerstva vnitra ohledně pravomocného ukončení trestního řízení vedeného proti jednatelce žalobkyně paní H. V. jednak u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. 2T 166/2014 a jednak u OHK ÚO SKPV Rakovník pod ČVS: 00064783/14, s tím, že nebude konstatováno, že skutky byly spáchány paní V.. Na základě odvolání žalobkyně se věcí zabývalo Ministerstvo práce a sociálních věcí, které rozhodnutím ze dne 11. 12. 2015, č. j. 2015/67986-422/1, změnilo odkaz na normy správního řádu, podle nichž bylo rozhodnuto, tak že uvedlo slova „podle ust. § 64 odst. 1 písm. c) a § 57 odst. 2 správního řádu“.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 60a odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, další podmínkou pro udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání právnické nebo fyzické osobě je souhlasné závazné stanovisko Ministerstva

vnitru, vydané na základě žádosti generálního ředitelství Úřadu práce. V žádosti generální ředitelství Úřadu práce uvede identifikační údaje právnické osoby a jejího odpovědného zástupce, popřípadě odpovědných zástupců, nebo fyzické osoby žádající o povolení ke zprostředkování zaměstnání. Ministerstvo vnitra při zpracování svého závazného stanoviska posoudí udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání z hlediska veřejného pořádku, bezpečnosti a dodržování práv třetích osob.

Z této normy nelze vyvodit podle názoru městského soudu jiný závěr, než že vydá-li Ministerstvo vnitra k žádosti generálního ředitelství Úřadu práce závazné stanovisko, pak to musí být stanovisko jednoznačně formulované, tedy buď souhlasné anebo nesouhlasné. Zákon o zaměstnanosti výslovně neupravuje možnost, aby bylo vydáno závazné stanovisko s podmínkou. Takové stanovisko pro účely správního řízení před Úřadem práce nemělo žádný význam, protože mu neumožňuje rozhodnout o tom, zda má být povolení ke zprostředkování zaměstnání vydáno nebo nikoliv.

Jedinou představitelnou – protože smysluplnou – výjimku by mohl být případ, kdy by souhlasné stanovisko bylo vázáno na podmínku, jejíž splnění by bylo plně a výlučně v moci samotného žadatele (muselo by přirozeně jít o podmínku, jejíž splnění by bylo právně dovolené, objektivně možné a rovněž časově dostupné), protože pak by bylo na žadateli, zda takovou podmínku splní a souhlasné stanovisko získá. V projednávané věci však takový stav nenastal, protože žalobkyně jako žadatel o povolení nemohla nijak ovlivnit to, s jakým výsledkem budou skončena trestní řízení vedená proti paní H. V., a ani kdy budou pravomocně skončena. Za takových okolností bylo souhlasné stanovisko Ministerstva vnitra pro účely Úřadu práce zcela bezcenné, a v podstatě ani závazným stanoviskem podle ust. § 60a odst. 1 zákona o zaměstnanosti nebylo, byť je tak formálně označeno: Úřadu práce neumožňuje rozhodnout o žádosti, a to ani kladně, ani záporně.

Úřad práce proto podle názoru soudu pochybil, jestliže se s takovým stanoviskem spokojil a jestliže na jeho podkladě řízení o žádosti žalobkyně přerušil, neboť to řádným důvodem k přerušení řízení být nemohlo.

Dále musel soud přihlédnout též k tomu, že v samotném usnesení o přerušení řízení o žádosti ze dne 2. 10. 2015 bylo toto přerušeno výslovně omezeno na dobu do 30. 4. 2016. Tento termín nebyl ani rozhodnutím odvolacího orgánu nijak moderován. Nezbyvá proto než konstatovat, že uplynutím dne 30. 4. 2016 přestalo být řízení o žádosti žalobkyně o povolení zprostředkování zaměstnání přerušeno, od této doby dále běží a dosud v něm nebylo nijak rozhodnuto, a nebyl v něm učiněn ani jiný úkon, směřující ke skončení řízení.

Za tohoto stavu věci musel Městský soud v Praze dospět k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto soud konstatoval, že žalovaný Úřad práce České republiky je nečinný a podle ust. § 81 odst. 2 soudního řádu správního mu uložil povinnost vydat do 30 dnů rozhodnutí o žádosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za tři úkony právní služby po 3100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a

náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 14 342,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. září 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková